

21 פברואר

היה יום "צפוף". אחמול באה בפי ותבעה קמדה
חקיפה. לפי הידיעות בידה עומדים להסגירנו לערבים - ואין
לנו אלא להפסיק השיחות, שאין כוונתן אלא להרדים ולרסוח
אותנו. שקלנו וטרינו (לואיס, משה, סטיין, בפי ואנכי)
ובאנו לידי מסקנה שאין לעזוב את השיחות, אלא לעמוד איתן
ולהודיע שאין אנו יכולים לדון על הצעות ס.ס. לפני הפגישה
עם הממשלה. בערב - סעדנו ערבית אצל בטלר: חיים, משה,
פרלצווייג ואנכי. בכלל גילה בטלר ידידות יותר רבה מסלקולם,
ואין הוא חפוס פחד הערבים כחברו. אולם בדבריו רמז שיש
חכניה על "עצמאות" א"י - אם כי לא למטה, אלא להלכה. סמסלה
אר"ית עם "יועצים" אנגלים שבידם יהיה כל הממשי, ונציב עליון
עם זכות ויטו ו"פרייט" בין יהודים וערבים. הבנו על חצי
ערבים - וחצי ... יהודים ואנגלים ...

בפגישה עם הממשלה אח"כ בסנט-ג'יימס פורט ס.ס. הצעותיו
(כפי שמסרן לי בשיחה בשבת): עליה עד 35-40 במשך עשר שנים
במקרה של ויטו, פחות מ-35 במקרה של חוסר ויטו. לגבי קרקע
החולק הארץ לשלשה אזורים: באזור אחד האסר בכלל החישוב
יהודית, באזור שני חוגבל, באזור שלישי חתיה חפשיה. גודל
האזורים ומקומם נשאר סחום. בדגאל המלווי שנמשך למעלה מסחי
שעות בין ס.ס. ובין חיים היחה ידו של ס.ס. על העליונה.
והישיבה נגמרה בלא-כלום, ובדחית המשך אולי עד השבוע הבא.

בסוף השבוע חכין ועדת הקבינט הצעות מסוימות. בקבינט השבוע עוד לא ידונו על מדיניות א"י. בסוף הישיבה קבע לנו מ.מ. פגישה (לשבתנו: חיים, משה ולי) להיום ב-5.15 בארסון סנט גיימס. לפני כך נקבעה פגישה עם הליפכס במשרד החוץ.

לפני לכתנו למשרד חוץ סעדנו יחד בקולטון. חיים, בניגוד למצב רוחו לפני שבוע, היה שרוי בהרגשת נתיחות. הרגיש כנראה ברפיונו בדואל האתמולי. החרעם על הדיקליזם המזויף של בפי ולואיס ... באנו למשרד חוץ בשלוש. הוטל עלינו לחכות זמן רב. בחדר היו תלויות קריקטורות של גריי, סליסבורי, רוזברי, רוסל, דרבי ושאר מיניסטרי חוץ במאה החשע עשרה. הליפכס קיבל אותנו במשרדו - חדר גדול, מרווח ומפואר. בחדר מצאנו לתפתעתנו אח מלקולם. הם כנראה החיעצו זמן מה לפני כניסתנו. מ.מ. התנצל שיצטרך ללכת באמצע, כי יש לו פגישה עם הערבים והעתונות; הוא רק פתח בהצעתו, שמע אח הליפכס, חוסר החשבה של חיים וחשובתי - ונפרד. הכתבתי השיחה לחדר - אך לא יכלתי להכתוב חשובתו של הליפכס - כי גסגס, התנצל, סתר עצמו, ולא יכלתי לעמוד על דעתי ... הסתלק כאילו מהפילוסופיה של "צורך אדמיניסטרטיבי דוחה זכות סוסרית" - אך קשה היה לתפוס את הסברתו-הצטרפותו. מה שאמרתי להליפכס לא הייתי מסוגל וסוכן להגיד לגוי אחר, אך לסרות הצביעות האובייקטיביות שבפילוסופיה שלו הרגשתי באדם זה איש הרוח. יש לו אוזן קשבת לחביעה סוסרית, ואפשר להגיד לו מה שאין להגיד למלקולם או לקונליף-ליסטר או לצמברליין. הדברים נדמה לי נשארו לא בלי עקבות.

חיים שנחמם לחולשה בשמרו הצעה סלקולם המעורר
בהמשך דברי, והשלים אותם באופן נאה. תיזכרו בחזרונות זו
במקרה שבתי-צבי האומר הרבה ...

כשיצאנו ממשרד חוץ ובטיילנו זמן מה בגן סנס-
ג'יימס החנצל על הרפיון שהקף אותו ואמר בבהרה בקול רם:
האם רפיוני בא כחור *He nahogru boctm* או סחור נכל
סחור *om be m m be HHO-ctm*

בארבע וחצי סרנו ל"בית" - להח שערך קולט למשלחת
היחודית, ומשם נסענו לסנס ג'יימס. כצאנו אח סלקולם במלר
ומקידים אחרים של משרד הסוכנות.

כלקולם השלים תרומים של בטלר מאמס: הסדינות
הערביות רוצות בעצמאות א"י - לאו דווקא ממשיה, ורק בחנאי
זה יסיעו אולי על ערבי א"י לחסכים לעליה יחודית. לא
חזכיר עדיין לערבים על רעיון הויטו, ועשה מאמצים להפגש.

6 מרס

לחץ האורעות (השיחות עם הממשלה, הווכוחים בינינו
לבין עצמנו, המתיחות הגוברת סיום ליום ומשעה לשעה, לילוח
השורים ונדודי השנה, - כל אלה סנקו כל יכולה פיסית ונפשית
להמשיך רשימותי, וחבל -- לא יעלה בידי להחיות את החיות
הדווכות ספי הזכרון. גם כמה שיחות חשובות והתנגשויות סניסיות
סכריות יגשו ...